

Sygn. akt VIII U 1018/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Dorota Stańczyk

Protokolant - starszy sekretarz Justyna Nadolna

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2016 roku w Lublinie

sprawy J. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 6 maja 2015 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala wnioskodawcy J. P. prawo do emerytury od dnia (...) roku.

Sygn. akt VIII 1018/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 maja 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił J. P. prawa do emerytury z uwagi na fakt, iż nie udowodnił on 15-letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie uznał okresu zatrudnienia od 17.09.1973r. do 31.12.1998r. do pracy w warunkach szczególnych z uwagi na brak powołanych przepisów rozporządzenia z dnia 07.02.1983r. w świadectwie pracy z dnia 24.01.2001 roku (decyzja,k. 159 a.e.).

W odwołaniu od tej decyzji J. P. wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do emerytury. W jego ocenie błędnym było niezaliczenie mu przez organ rentowy do prac wykonywanych w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w (...) Zakładach (...) we W. od dnia 7 września 1973r. do dnia 31 grudnia 1998r. (k. 2-3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc argumenty leżące u podstaw zaskarżonej decyzji (k. 5-6 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje

J. P. urodził się (...)

W dniu 14 kwietnia 2015r. złożył wniosek o prawo do emerytury (k. 1-2 a.e.).

Do wniosku dołączył świadectwo pracy wystawione przez (...) S.A. Wynikało z niego, że wnioskodawca był zatrudniony w tym zakładzie pracy w okresie od 17 września 1973r. do 24 stycznia 2001r. w pełnym wymiarze czasu pracy i wykonywał pracę w warunkach szczególnych na stanowiskach: pomoc przygotowywania past i apretur, garbarz

Oddziału (...), robotnik transportu, kierowca wózka w transporcie wewnętrznym, wymienione w wykazie A dział VII poz. 11 pkt 1, 2, 5 i 13 oraz w wykazie A dział VII poz. 10 pkt 4 Zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego (świadczenie pracy k. 146 a.e.).

Zaskarżoną w przedmiotowej sprawie decyzją z dnia 6 maja 2015r. (...) Oddział w B. odmówił skarżącemu przyznania prawa do emerytury (k. 159 a.e.).

Sąd ustalił, że wnioskodawca ma wykształcenie zasadnicze zawodowe. W 1973r. ukończył (...) Szkołę Budowlaną zdobywając zawód cieśli (kwestionariusz osobowy, świadectwo ukończenia zasadniczej szkoły zawodowej – a.o k. 19 a.s.).

W dniu 17 września 1973r., został przyjęty do pracy w(...) Zakładach (...) na 7-dniowy okres próbny, zaś po jego zakończeniu na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy – na stanowisko pomocy w przygotowywaniu past i apretur (umowa o pracę – a.o. k. 19 a.s.).

Od dnia 13 października 1973r. powierzono mu stanowisko przy naprowadzaniu kleju na skóry, suszeniu skór, zaś od dnia 1 grudnia 1973r. – cypłowanie skór. Od dnia 9 marca 1974r. skarżącemu powierzono stanowisko przy belowaniu i prasowaniu strużyn w oddziale garbowania. Przesunięcie do grupy transportu wewnętrznego zakładu nastąpiło zaś od dnia 1 stycznia 1982r. Od tego czasu wnioskodawca jeździł wózkami widłowymi w garbarni.

Pracując na oddziale tzw. „paściarni” wnioskodawca rozrabiał środki chemiczne do dalszej produkcji i wykańczania skór. Pracując następnie przy cypłowaniu skór, zajmował się ich okrawaniem - ucinaniem nierównych brzegów.

Następnie, na oddziale mokrym skarżący zajmował się prasowaniem strużyn, belowaniem oraz wyżymaniem skór. Prasowanie i belowanie strużyn polegało na układaniu skrawków skóry na paletach i ubijaniu ich (ugniataniu). Wyżymanie skór polegało na przepuszczaniu ich przez specjalną maszynę, która odsączała wodę. Z kolei suszenie skór (na oddziale garbunkowym jeszcze) polegało na naklejaniu ich na specjalne szyby do wyschnięcia.

Praca robotnika transportu wewnętrznego polegała na przewożeniu wózkiem widłowym surowych skór na terenie całej garbarni, przewożeniu odczynników chemicznych (m.in. kwasów), odwożeniu pozostałych odmięśnianiu odpadów skóry do śmietnika.

Wszystkie powyższe prace odwołujący się wykonywał na terenie hali garbarni, na której unosiły się fetory surowych skór, opary kwasów i innych chemikaliów używanych w procesie produkcyjnym skór, panował wilgoć. Z uwagi na trudne warunki pracy wszyscy pracownicy garbarni mieli skrócony czas pracy do 7 godzin dziennie, co było traktowane jak pełny wymiar czasu pracy. Dodatkowo zimą pracownicy otrzymywali posiłki regeneracyjne (zeznania wnioskodawcy k. 13-13v, 33-33v a.s., zeznania H. N. k. 32v a.s., zeznania W. S. k. 32v-33 a.s., dokumentacja w aktach osobowych k. 19 a.s., świadectwo pracy k. 146 a.e.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dowody z dokumentów znajdujących się w aktach ZUS i aktach osobowych wnioskodawcy oraz zeznania wnioskodawcy i świadków.

Sąd w całości obdarzył wiarą dowody z dokumentów uznając, iż zostały one sporządzone przez uprawnione do tego podmioty oraz nie budzą wątpliwości zarówno co do ich formy, jak i treści, nie były również kwestionowane przez strony postępowania. Dokumenty znajdujące się w aktach osobowych były przechowywane przez uprawnione podmioty i nie nosiły śladów ingerencji w ich treść.

Sąd uznał za wiarygodne również zeznania przesłuchanych świadków. Należy podkreślić, iż byli oni osobami obcymi dla wnioskodawcy i nie mieli żadnego powodu, by relacjonować zdarzenia niezgodnie z ich rzeczywistym przebiegiem. Wskazani świadkowie pracowali razem z odwołującym się w(...) Zakładach (...) i z racji swoich obowiązków pracowniczych znali specyfikę czynności i sposób pracy wnioskodawcy. Nadto należy dodać, iż zeznania świadków były spójne i nie zawierały sprzeczności.

Zeznania wnioskodawcy również zasługiwały na walor wiarygodności, jako jasne, logiczne, przekonywujące i spójne ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

Odwołanie jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Prawo do wcześniejszej emerytury dla osób zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, z uwagi na datę urodzenia wnioskodawcy, regulują przepisy art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j.: Dz.U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.) oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43, ze zm.). Prawo do emerytury nabywają ubezpieczeni po osiągnięciu wieku przewidzianego m. in. w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 roku) spełnili enumeratywnie określone przesłanki:

- posiadają okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat- dla kobiet i 65 lat- dla mężczyzn,

- legitymują się okresem składkowym i nieskładkowym, o którym mowa w art. 27.

Natomiast, w myśl art. 184 ust. 2 emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Wykaz A prac wykonywanych w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego, stanowiący załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku wymienia w Dziale VII „ W przemyśle lekkim” pod pozycją 11 „Prace przy garbowaniu i wykańczaniu skór” oraz pod pozycją 10 „ Prace w magazynach skór surowych (garbarnie, skup)”.

Prace te zostały również wymienione w akcie resortowym – wykazie A stanowiącym załącznik do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego Nr 7 z dnia 7 lipca 1987r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego – Dział VII poz. 10 „ Prace w magazynach skór surowych (garbarnie, skup)”, pkt 4 „robotnik transportu wewnętrznego” i poz. 11 „Prace przy garbowaniu i wykańczaniu skór”, pkt 1, 2 „garbarz oddziału mokrego” i „garbarz oddziału garbunkowego”, pkt 5 „przygotowywacz farb i apretur”, pkt 13 „robotnik transportu wewnętrznego”.

Odnosząc się zaś do zarzutu organu rentowego dotyczącego braków formalnych świadectwa pracy oraz nieścisłości w tym świadectwie związanych z określeniem nazw stanowisk zgodnie z przepisami resortowymi należy przypomnieć, że świadectwo pracy jest dokumentem szczególnym, ale samo przez się nie tworzy praw podmiotowych ani ich nie pozbawia. Nie ma też cech wyłączności w zakresie dowodowym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2007 r., II PK 33/07 Lex nr 348305). Ponadto Sąd, w przeciwieństwie do organu rentowego, nie jest związany określonymi środkami dowodowymi. Zgodnie bowiem z treścią art. 473 kpc, w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Oznacza to, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe. Tym samym, niewystarczające udokumentowanie okresów pracy w warunkach szczególnych przed organem rentowym nie stanowi przeszkody w ustaleniu skarżącemu prawa do emerytury. Ustalenie przez Sąd, że praca była wykonywana w warunkach szczególnych oznacza, że praca była w takich warunkach wykonywana.

Reasumując, wnioskodawca, będąc zatrudnionym w warunkach szczególnych przez okres ponad 15 lat – 25 lat 3 miesiące i 15 dni spełnił wszystkie przesłanki do przyznania mu prawa do emerytury w obniżonym wieku z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych:

1) ukończył 60 lat,

2) udowodnił 25 lat zatrudnienia, w tym ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze,

3) nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Sąd Okręgowy, kierując się powyższymi wskazaniem, zmienił zatem zaskarżoną decyzję ustalając wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia (...)tj. daty spełnienia wszystkich przesłanek wymaganych do uzyskania świadczenia, zgodnie z art. 100 ustawy FUS.

Mając powyższe na uwadze w oparciu o powołane wyżej przepisy oraz na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.